Весняний вечір. Молоді тумани.
Неон проспектів. Туга ліхтарів.
— Я так тебе любила, мій коханий.
— Пробач мене — я так тебе любив.
І сріблятся озерами долини,
шовковий шепт пригашених калюж,
мені ти все життя, немов дружина,
мені ти все життя, неначе муж.
— А пам'ятаєш? — Добре пам'ятаю.
— А не забув? Чи не забув? — О, ні.
— Здається, знову в молодість вертаю,
все наче увижається вві сні.
І першу зустріч? Першу і останню.
— А я лиш першу. Ніби й не було
минулих років нашому коханню,
не вір, що за водою все спливло.
— Не треба, люба. Знаю, що не треба.
Хай давні душі б'ються на ножах.
А єдиніться — предковічне небо
вам спільний шлях покаже по зірках.